



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. A. M. A., narozený X, ev. č. X, státní příslušnost X,
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem
Kovářská 4, 190 00 Praha – Vysočany,
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, Odbor azylové a migrační
politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení žalobě ze dne 28. 1. 2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2020 č. j.
OAM-4/DS-PR-D03-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 28.1.2020 předanou k poštovní přepravě dne 4.2.2020 (doručenou dne 6.2.2020) a doplněnou podáním ze dne 5.2.2020 (doručeno prostřednictvím datové schránky téhož dne) se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2020 č.j. OAM-4/DS-PR-D03-2020, neboť dle něho byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti.
2. **V žalobě** žalobce primárně namítal, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 3, 50 odst. 2, 3 a 4, 52 a 68 odst. 3 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) a článku 3 odst. 2 a čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví

kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** či **Dublinké nařízení**). Také poukázal na porušení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť se domníval, že napadené rozhodnutí žalovaného představuje porušení práv, které mu garantuje článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy, že nikdo nesmí být mučen, podrobován nelidskému nebo ponižujícímu zacházení anebo trestu. Žalovaný dle žalobce nebral v potaz jeho tvrzení a bez opatření dalších důkazů pouze spekuloval, že mu v Maltské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Toto posouzení žalobce považoval za nesprávné, nepodložené a vytržené z reality. Dále rozporoval výklad rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 9.5.2019, č.j. 9 Azs 17/2019-28, jak jej učinil žalovaný, s tím, že žalovaný účelově vytrhl pouze fragment právního názoru. Žalobce též namítal, že již při pohovoru, který byl s ním byl proveden dne 10.1.2020, vyšly najevo dvě skutečnosti: 1) otřesné podmínky, které panují v maltských zařízeních a 2) informace o tom, že žalobce měl na ostrovním státě problémy s dalšími uprchlíky z jeho země, kde jak je obecně známo již 9 let probíhá (vnitrostátní) ozbrojený konflikt, a kteří jsou podporovatelé jiného režimu. Rovněž konstatoval, že způsob, jakým jsou tyto skutečnosti v rozhodnutí prezentovány (a jak neúplně znějí), nelze přikládat k tíži žalobce, jelikož to je důsledkem metodiky vedení pohovorů ze strany žalovaného správního orgánu, a nemožností po zaprotokolování v českém jazyce zjistit, jakým způsobem se vyjádřil žalobce ve svém mateřském jazyce a dalších limitů vedeného správního řízení. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 29.8.2016, č.j. 5 Azs 14/2019-32, který se také zabývá otázkou sdílení důkazního břemene. K samotným systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínkám přijetí žadatelů zpět do Maltské republiky, žalobce uvedl, že je notorietou, že podmínky v maltských táborech nejsou dobré, nápor uprchlíků je obrovský, a dokonce se nakazil svrabem; následně konstatoval několik informací dostupných na různých internetových webech. Žalobce sám pobýval jistě období v přijímacím centru Hal Far, kde rovněž vznikla velká vzpoura doprovázená požárem několika policejních aut, po které přišlo zatýkání žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, v tomto přijímacím středisku mělo být kolem 1 200 osob. Z přijímacího střediska nakonec žalobce prchl před hroznými a nelidskými podmínkami do hlavního města. Na autobusovém nádraží ve Vallettě se pak v prosinci 2018 stal obětí útoku svých krajanů. Zaútočilo na něj celkem 6 sympatizantů Kaddáfího režimu z důvodu pomsty. Žalobce uvedl, že právě mnoho příznivců Kaddáfího vlády uteklo na nedaleký ostrov žádat o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož žalobce pochází z Benghází, kde před devíti lety počínaly události označované jako arabské jaro, tedy mírové protesty požadující svržení vlády Muammara Kaddáfího, a navíc má jiné politické názory, obává se, že povaha ozbrojeného konfliktu se přenáší i mimo teritorium, na kterém se odehrává ozbrojený konflikt. Dále uvedl, že se cítí v ohrožení z důvodu trvajícího ozbrojeného konfliktu, který v jeho vlasti probíhá. Skutečnosti, že dům jeho rodiny byl vybombardován, cesta k maltským břehům je nebezpečná, otřesné podmínky v přijímacím středisku i jeho napadení ve Vallettě jsou pro žalobce velmi náročnými, traumatickými zážitky. Žalovaný však ve svém rozhodnutí tyto okolnosti, které mu musely být známé, žádným způsobem nezohlednil a ani nezahrnul do svých úvah. Nakonec žalobce upozornil na bod 21 preambule Dublinkého nařízení, kterým dle něho chtěl normotvůrce vyjádřit možnost rizika v případě velkého počtu žadatelů o mezinárodní ochranu, že nebudou dodržována

práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval úvahou a konstatoval, že existuje tlak nově příchozích na azylový systém středomořského ostrova, a může v důsledku toho docházet k pochybením v individuálních případech, avšak žalobci zde absentoval jasný důvod, o nějž se žalovaný opřel při úvaze, že v tomto případě postačí obecná úvaha. Dle žalobce měl žalovaný vycházet z ustanovení dublinského nařízení stejně jako z ustálené judikatury a pokud došel k závěru, že může docházet k pochybením v individuálních případech, měl také výslovně vysvětlit, proč považuje v případě žalobce předání za možné. V této souvislosti žalobce znovu odkázal na rozsudek NSS č.j. 9 Azs 17/2018-28 a namítal vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Pro všechny uvedené vady měl žalobce předmětné rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost, jakékoliv jeho přemístění tak ze stejných důvodů považoval za nezákonné. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).*

3. **Žalobce** společně s žalobou také **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě**; jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 6.3.2020 č.j. 60Az 9/2020-25.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.1.2020 č.j. OAM-4/DS-PR-D03-2020** bylo rozhodnuto ve věci žalobce tak, že státem příslušným k jeho přijetí zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení je Maltská republika (dále jen **Malta**); toto rozhodnutí je v souladu § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu (tj. zákon č. 325/1999 Sb., o azylu /dále jen **zákon o azylu**/) rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 3.1.2020 byl žalobce zadržen při hraniční kontrole na letišti Václava Havla v České republice (dále jen **ČR**) Inspektorátem cizinecké policie Praha Ruzyně a rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4.1.2020 č.j. CPR-1090-25/PŘ-2020-930504 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). V souladu s čl. 17 odst. 1 Nařízení byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EUODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EUODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu na Maltě dne 15.8.2018. Současně správní orgán dne 3.1.2020 obdržel informaci od Policie ČR o zajištění žalobce z důvodu neoprávněného vstupu a pobytu na území ČR. Dne 10.1.2020 byl s žalobcem proveden pohovor, během kterého mimo jiné uvedl, že Libyi opustil kvůli vybombardování jeho domu, otcovým opozičním postojem proti generálu Haftara a bojům na některých územích Libye. Z Libye cestoval v srpnu 2018 dva dny lodí přes moře. Původně chtěl doplnout do Itálie, ale loď doplula pouze na Maltu, kde mu byly sejmuty otisky, a kde pobýval 6 měsíců. Dále uvedl, že ubytovací zařízení na Maltě mělo nevyhovující podmínky. Žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu na Maltě jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením, je Malta příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení. Současně správní orgán dospěl k závěru, že v případě Malty neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V daném případě tedy byly naplněny podmínky pro postup podle přímo použitelného předpisu EU, kdy Malta jako příslušný členský stát je povinno

přijmout žalobce zpět, proto správní orgán rozhodl dle § 11 odst. 2 zákona o azylu a v souladu s čl. 26 odst. 1 Nařízení.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.2.2020** konstatoval, že považuje žalobu za nedůvodnou a napadené rozhodnutí za právně i věcně správné, když řádně a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Maltská republika. K namítaným systémovým nedostatkům v maltském azylovém řízení obsažených v žalobě žalovaný uvedl, že žalobce tyto, kromě internetových článků, ničím nedoložil. V žalobě pak doplnil skutková tvrzení, která však měla být předmětem správního řízení (*např.: že se nakazil svrabem*). Podle žalovaného jde o nepřipustné rozšiřování skutkových tvrzení s cílem posunout obsah žalobcovy výpovědi novým směrem a dosáhnout příznivějšího rozhodnutí ve věci. I přesto žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobní novoty nejsou s to přivodit jiný výsledek řízení, než který je v napadeném rozhodnutí uveden. Ke článkům uvedeným v žalobě, jež dle žalobce mají dokazovat špatnou situaci na Maltě, žalovaný uvedl, že nejenže neukazují konkrétně na případ žalobce, ale ani neukazují na nedobré podmínky maltského azylového systému. Většina článků totiž píše o tom, že aktéry ojedinělých nepokojů a individuálních excesů jsou sami uprchlíci. Podle žalovaného tak není možné dávat za vinu maltským úřadům, že uprchlíci založili požár či zdemolovali auta. Ukazuje to totiž především na mentalitu samotných uprchlíků a na problémy, které jsou s nimi spojeny. Dle žalovaného incidenty vyvolané samotnými uprchlíky nelze považovat za systémové nedostatky azylového systému. Žalovaný zdůraznil, že jediné potíže, které žalobce uváděl při pohovoru, byl nedostatek dek (přikrývek), záchod ve vzdálenosti 200 m a špatné zdravotní podmínky (*bez bližší specifikace*), což pro posouzení Malty jako nezpůsobilé projednat žádost žalobce o mezinárodní ochranu, opravdu nestačí. K namítané nedostatečné kvalifikovanosti vedeného pohovoru pak žalovaný konstatoval, že z pohovoru je zřejmé, že žalobce byl nejen řádně poučen, že je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, ale také stvrdil svým podpisem, že se cítí zdrav, pohovoru je schopen a poučení rozuměl a nežadá bližší vysvětlení. V závěru pohovoru pak na dotaz, zda chce pohovor, tj. všechny otázky i odpovědi, zpětně přetlumočit za účelem jeho kontroly výslovně uvedl, že „Ne“. Není tedy zřejmé, jaké nedostatky najednou žalobce vidí v metodice vedení pohovorů ze strany žalovaného, či jaké další limity vedeného správního řízení napadá. Stejně tak není dle žalovaného zřejmé, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že není možné po zaprotokolování v českém jazyce zjistit, jakým způsobem se vyjádřil ve svém mateřském jazyce. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.1.2020 i ve vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 24.2.2020 odpovídají obsahu spisu. Dle založeného protokolu o předání rozhodnutí bylo žalobci rozhodnutí ze dne 22.1.2020 předáno dne 27.1.2020.
7. **V replice ze dne 12.3.2020** žalobce odmítl, že by rozšiřoval svá tvrzení. Dále uvedl, že při tlumočení pohovorů může docházet k terminologickým nepřesnostem. Rovněž žalobce při výslechu uváděl problematickou situaci se svými krajany. Pokud žalovaný považoval informaci za důležitou, bylo jeho úkolem v rámci pohovoru reagovat tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro naplnění zákonných požadavků, tedy se na nepřesnosti spíše v rámci pohovoru doptat.

Také považoval úvahy žalovaného ohledně mentality uprchlíků za urážlivé a uvedl, že žalovaný přistupuje nejen k osobě žalobce, ale zřejmě i k ostatním uprchlíkům, neobjektivním a nelidským způsobem a projevuje otevřeně takto zaujaté názory. Dále konstatoval, že v žalobě objektivně popisoval skutečnou situaci odehrávající se na Maltě.

8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Podanou žalobou z důvodů v ní uvedených se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2020, avšak soud neshledal žalobu důvodnou s ohledem na níže uvedené.
10. Dle **čl. 3 odst. 2 Nařízení** pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
11. Podle **čl. 17 Nařízení** odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
12. Dle **čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení** je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se

posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

13. Podle **§ 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu** ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10 odst. 1 písm. b).
14. Dle **§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
15. Podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
16. Žalobce předně namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu v souvislosti s existencí systémových nedostatků azylového řízení v Maltské republice. K tomu zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2019 č. j. 9 Azs 17/2018-28, který v odstavci 7, 8 a 9 uvádí následující: „*v případě každého členského státu, který má být dle nařízení [Dublin III](#) příslušným k posuzování žádosti, je nutné uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinnosti správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, přičemž pokud taková úvaha není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, avšak tento závěr nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy, která mohou být dle čl. 3 nařízení [Dublin III](#) příslušné k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu. (...) Z čl. 3 odst. 2 nařízení [Dublin III](#) vyplývá, že Česká republika nesmí cizince do země se systémovými nedostatky předat. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu tohoto článku, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí Evropské unie však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha.(...) V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Ze strany žalovaného nedošlo k porušení ustanovení § 3, 50, 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný se případným možným rizikem nedostatků azylového řízení na Maltě zabýval dostatečně a v souladu s výše citovaným rozhodnutím NSS na straně 3-4 svého rozhodnutí. Dospěl k závěru, že v případě Maltské republiky dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky. Žalovaný k těmto nedospěl ani po obdržení Informace od OAMP, kterou řádně posoudil a při svém rozhodování zohlednil, proto uzavřel, že Maltská republika je považována za bezpečnou zemi původu i ostatními státy Evropské unie. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a obsahu zaslaného správního spisu se soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě Maty nelze hovořit o systémových nedostatcích azylového řízení.
17. Soud odmítl také tvrzení žalobce, že bylo porušeno jeho právo nebýt mučen, vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. K žalobcem předloženým článkům soud uvádí, že tyto nedokazují, že by konkrétně žalobce mohl být mučen, vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, články pouze dokládají chování migrantů v uprchlických zařízeních a nemají jakoukoliv souvislost s možnou újmou konkrétně přímo žalobci. Naopak sám žalobce tvrzení o nedostatečných podmínkách v azylových zařízeních rozvrátil, když v protokolu o pohovoru ze dne 10. 1. 2020 uvedl, že

v uprchlickém zařízení na Maltě byl lékařsky ošetřen a dán do karantény. Žalobce také uvedl, že se na Maltu nechce vrátit proto, že *tam není taková úroveň, jakou on hledá* (srov. Protokol o pohovoru ze dne 10. 1. 2020 str. 3). Z tohoto a dalších žalobcových tvrzení je patrné, že žalobce se zaměřil na prosperující země s vysokou ekonomickou úrovní (Belgie, Francie, Británie) a na Maltu se nechce vrátit proto, že tam taková úroveň, *jakou hledá*, není. Tvrzení žalobce, že na Maltě je mnoho X, přívrženců minulého režimu, kterými se cítí být ohrožen, je dle názoru soudu velmi obecné. Žalobce ve správním řízení netvrdil ani nepodložil, že by těmito migranty byl jakkoliv ohrožován. Navíc dle soudu z tohoto tvrzení nelze dokládat systémové nedostatky azylového řízení Maltské republiky.

18. Co se týká tvrzení žalobce ohledně ztížených podmínek v uprchlických zařízeních, zde soud konstatuje, že je sice pravda, že kvůli velkému novému návalu uprchlíků může být v současné době ubytování v uprchlických zařízeních na Maltě nepohodlné, nicméně zde nelze jednoznačně tvrdit, že se jedná o notorietu, natož o systémový nedostatek azylového řízení. S ohledem na zásadu vzájemné důvěry a na skutečnost, že žalovaný svůj závěr o bezpečnosti Malty jako přijímající země v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil a odůvodnil, přičemž vycházel z podkladů založených ve správním spise, neshledal tuto námitku soud důvodnou.
19. Žalobce také namítal špatnou metodiku vedení pohovoru ze strany žalovaného. K tomu soud uvádí, že žalobce byl před zahájením pohovoru důkladně poučen o svých právech a povinnostech, souhlasil s tím, aby byl protokol proveden v arabském jazyce za přítomnosti konkrétního tlumočníka, na konci protokolu mu byla dána možnost, aby mu byl protokol zpětně přetlumočen za účelem kontroly, přičemž tohoto práva žalobce nevyužil, ani nic jiného nenamítal a každý list protokolu podepsal. Soud taktéž nesouhlasí, že by žalovaný interpretoval tvrzení žalobce uvedená v protokolu odlišně, než jak byla přeložena. Žalobce měl možnost své odpovědi zpětně překontrolovat. Z těchto důvodů považuje soud i tuto námitku nedůvodnou.
20. Nakonec žalobce namítal, že napadené rozhodnutí trpí vnitřní rozporností a nedostatkem důvodů pro jeho vydání. Žalovaný se v daném případě dostatečně zabýval průběhem azylového řízení v Maltské republice i tvrzeními žalobce. Žalobce totiž v protokolu o pohovoru pouze uvedl, že *mu tam nevyhovovaly podmínky, nebyly tam deky, ani zdravotní podmínky, toaleta byla špinavá a daleko od pokojů, a byla tam spousta X podporujících starý režim, se kterými se nechtěl setkat, protože to jsou zrádci*. Z žalobcových tvrzení, jak již uvedl soud výše, však nevyplývá, že by mu na Maltě hrozilo jakékoliv mučení či nelidské zacházení ani žádná jiná konkrétní újma. Proto je posouzení žalovaného ohledně azylového řízení a možných systémových nedostatků na str. 3 napadeného rozhodnutí dostatečné, a rozhodnutí tak netrpí vnitřní rozporností.
21. K žalobcem namítanému porušení čl. 17 Nařízení, soud pouze v krátkosti uvádí, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné a ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Na aplikaci čl. 17 Nařízení není právní nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost. Užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Jde o tzv. doložku

svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Nařízením. Ostatně i v rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2017 č. j. 6 Azs 16/2017-61 bylo uvedeno, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.

22. Závěrem zdejší soud uvádí, že v skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, žalovaný při svém rozhodování neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného, který zjištěné skutečnosti hodnotil objektivně i nezaújatě a nikoli tak, jak žalovaný uvedl v replice ze dne 12.3.2020.
23. Vzhledem ke všem zjištěným shora uvedeným skutečnostem soud zamítl žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když ji soud důvodnou neshledal.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
25. V důsledku dlouhodobé nepřítomnosti soudkyně Mgr. Jany Komínkové, již byla věc přidělena k rozhodnutí podle rozvrhu práce, o žalobě rozhodla JUDr. Alena Hocká, která zastupuje jmenovanou v souladu s rozvrhem práce účinným od 1.4.2020 a dostupným na www.justice.cz.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 3. dubna 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně